

[Ole Vig Jensen]

Fru Karen Højte Jensen takker jeg på samme måde for tilslutning til det radikale forslag. Jeg forstod oven i købet, at fru Karen Højte Jensen og hendes parti havde de samme ønsker og visioner, som vi har i det radikale venstre, når det gælder en udvikling og udbygning af den almene voksenundervisning, og det giver et godt grundlag for det videre arbejde.

På samme måde hr. Sander. Jeg forstod, at han helt sluttede op også omkring sin minister. Det er der heller ikke noget ejendommeligt i. Han havde det samme forbehold, når det gjaldt finansieringen, og det har jeg fuld forståelse for. Men den gode vilje var til stede, og når hr. Sander sagde, at det her drejer sig om 1980ernes måske vigtigste uddannelsesopgave, er der jo lagt en god bund for det, der videre skal ske.

Jeg kan også takke hr. Poulsaard og fru Elisabeth Bruun Olesen for deres bemærkninger. De var som sagt lidt mere reserverede.

Jeg er yderst forhåbningsfuld, og jeg deler ønskerne, og vi er selvfølgelig meget forhandlingsvillige og åbne i udvalgsarbejdet, således at dette punktprogram kan vedtages med henblik på i løbet af nogle år at blive ført ud i livet som en reform for dansk voksenundervisning og folkeoplysning.

Jytte Andersen (S):

Jeg lovede i mit første indlæg, at jeg ville svare på nogle af de spørgsmål, som undervisningsministeren stillede i sit indlæg.

Jeg er enig i, at vi ikke skal glemme, hvad vi har, det brede, velfungerende uddannelsessystem, vi har. Det er jeg helt enig i, og jeg er enig i, at vi skal satse på uddannelse. Men jeg synes nok, at det er vigtigt så at holde sig for øje, at vi skal satse på bred, almen grunduddannelse, almen viden, og med al respekt for ungdomsorganisationer og gymnastikforeninger er det vel trods alt ikke dér, den brede, almene undervisning og uddannelse foregår. Jeg mener altså, at uddannelses målet må holdes fast i forhold til, hvad det er, vi gerne vil have, og hvad det er for et uddannelsessystem, vi gerne vil have oprioriteret.

Jeg er også enig i, at folk selv skal føle behovet. Jeg tror snarere, det er et problem for mange mennesker, at de ikke orker at

følge deres behov, orker det ikke, når de kommer hjem fra et arbejde, som måske er nedslidende, og et dårligt arbejdsmiljø. Orker det ikke, hvis de f.eks. er på skiftehold. Manglende ligestilling kan også være et problem i forhold til, om nogle kommer i gang med at tage imod nogle af de tilbud, vi har.

Alligevel, til trods for at der er mange, der, om jeg så må sige, ikke har overskuddet, ikke har de reelle muligheder, ved vi, at der er lange ventelister på specialarbejderskolerne. Vi ved fra Silkeborgforsøgene, at 23 pct. af LO-medlemmerne har deltaget i den undervisning, der er blevet tilrettelagt, og vi ved også, at i den svenske ordning melder der sig faktisk 2-3 gange så mange, som der er plads til, så jeg frygter egentlig ikke, at der ikke bliver brug for den. Jeg tror faktisk, der er et meget stort behov for den og meget stor lyst hos folk, når det gælder. Det kan vi også se på mange af de erhvervsgrupper, som allerede i dag har betalt frihed til uddannelse i deres egne overenskomster, og det karakteristiske ved disse overenskomster er jo, at det er de veluddannede, der har sikret sig også en efteruddannelsesret.

Så til ministerens mareridt. Jeg synes faktisk, at det er at sætte kikkerten for det blinde øje eller det forkerte øje, hvis man kan se nogen tvang i vores forslag, altså det socialdemokratiske forslag. Det er klart understreget, at der her er tale om en rettighed til at få fri, en rettighed til at få en lønkomensation og en rettighed til at vende tilbage til sin arbejdsplads. Der er altså ikke tale om at skulle bruge den ret. Der er i virkeligheden ikke den samme tvang, som vi har i forbindelse med lønmodtagernes ret til ferie. Dér siger vi jo faktisk, at de pinedød skal gå på ferie. Det gør vi altså ikke her. Det er en rettighed, som man kan vælge at bruge eller lade være.

Jeg synes faktisk ikke, det er hverken særlig konstruktivt eller ressourcebevidst at sige: ja men hvis vi nu forestillede os, at alle havde en ret til at få fri fra deres arbejde, så skal vi vel ikke bestemme, om de skal tage på ferie eller de skal tage på fisketur? Hvis Danmark skal overleve som nation og demokrati, må vi satse på bred uddannelse. Vi må satse på, at uddannelseskløften bliver formindsket, og derfor er det nødvendigt at sikre, at det er en ret til uddannelse og ikke en ret til fisketur. Man kan selvfølgelig stille spørgsmålet, som ministeren også gør, om vi